

О! не, другаритѣ му вѣрни
 Ни мисълъ иматъ за това.
 Ни мигъ лишенията черни
 Не тровятъ тѣхната глава!...
 Прѣданны иему неотстъпно,
 Заветенъ слѣдватъ идеалъ,
 Въ сърцата пламенъ повикъ тръпне,
 Съ неземна сила възсиялъ!...
 И тазъ стихия всепозната
 Вкрилява тѣхнитѣ души.
 О! днесъ свободни сж полята
 И вредомъ пѣсни ще звучатъ!...
 А стѣпкитѣ имъ вѣдъ личатъ
 Трѣвожатъ вражитѣ огнища,
 Трошатъ оковитѣ на прахъ,
 И носятъ свобода и страхъ
 А често смъртъ... и пепелища!...

.

